

[Boligministeren.]

punkt, at man ikke ønskede at ophæve den beskyttelse, som renteloven gav debitorerne, og som netop var etableret med henblik på en situation som den da foreliggende.

Anledningen til det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Stæhr Johansen nu har stillet til mig, er for så vidt den samme som forrige gang, sagen blev rejst. Det centrale spørgsmål er derfor fremdeles, om man skal lægge hovedvægten på lovens debitorbeskyttelse, eller om man kan sige, at lovens regler i stedet for at beskytte debitor tværtimod som følge af udviklingen snarere er blevet en ulempe for ham derved, at han ingen lån kan få.

Det er jo et spørgsmål, som det er vanskeligt at afgøre i dag. Vi kan meget let i løbet af en kortere årrække komme til at stå i den situation, at man vil bebrejde os, at konverteringsmuligheden prisinges. Vi må overveje, om der er en rimelig udsigt til, at det nuværende høje renteniveau vil holde, og om vi af hensyn til måske midlertidigt vanskelige finansieringsforhold skal opgive de fordele, som renteloven dog indebærer for debitor.

Jeg kan naturligvis kun beklage, at rentelovens bestemmelser har vanskeliggjort finansieringen af en række i øvrigt udmærkede byggeforetagender. Vi havde gerne set, at de meget sparsomme statslånsmidler kunne suppleres med privat finansiering. Jeg vil dog gerne i denne forbindelse oplyse, at det i betragteligt omfang har været muligt bl. a. gennem sparekasserne at fremskaffe private 3. prioriteter til boligbyggeri, der opfylder rentelovens bestemmelser.

Men navnlig i større byer har det knebet med at få tilstrækkelige midler frem ad denne vej. Man har da fra bygherrernes side søgt at få lån hos de institutioner, der sædvanligvis låner ud til kommunerne, i første række forsikringsselskaberne, som imidlertid kun er interesseret i udlån, der er sikret mod konvertering.

Når man nu rejser spørgsmålet om en ændring i renteloven for at gøre det mere tillokkende for disse långivere at placere penge i boligbyggeriet, må man gøre sig klart, at dette næppe vil undgå at øve indflydelse på det lånemarked, som kommunerne er henvist til. Det er jo svært nok

i forvejen for kommunerne og f. eks. de store el-værker at få de nødvendige lån.

Man kan heller ikke se bort fra, at en stærkt stigende anvendelse af kommunegaranterede forsikringslån til boligbyggeri vil betyde en meget væsentlig udvidelse af kommunernes kautionsbyrde.

Spørgsmålet om, hvorvidt det i den nuværende situation kan anses for betimeligt at ændre renteloven, er altså meget kompliceret og griber ind på andre områder end boligbyggeriets finansiering. Foranlediget af de konkrete lånesager, vi har haft forelagt, har regeringen allerede taget spørgsmålet op til overvejelse, og jeg kan tilsige det ærede medlem hr. Stæhr Johansen, at vi vil arbejde videre med spørgsmålet og underkaste det en fordomsfri behandling.

Stæhr Johansen: Jeg takker den højtærede boligminister for det udførlige svar, han har givet mig, selv om der i dette svar kun lå nogle bemærkninger om, at ministeriet ville overveje. Det er givet, at loven er lavet for debitorerne som den svageste part, men allerede under forhandlingerne om den var man klar over, at det altid er rentemarkedet, der vil diktere renten — aftaler er meget vanskelige — og man var dengang bange for, at loven overhovedet ikke ville få indflydelse på renteniveauet i landet.

Jeg mener stadig væk, at man bør gå til en ændring. Jeg ved udmærket, at over for Sagførerrådets forespørgsel i 1951 var ministeriet tilbageholdende og sagde, at man ikke på det tidspunkt fandt anledning til at foreslå ændringer, men jeg vil dog gerne gøre den højtærede boligminister opmærksom på, at allerede på det tidspunkt svarede ministeriet, at man fortsat ville have opmærksomheden henvendt på spørgsmålet. Det var i 1952, man gav dette svar, og jeg har nærmest indtryk af, at det er det samme svar, den højtærede minister har givet mig i dag. Jeg mener imidlertid ikke, at det er helt tilstrækkeligt. Jeg tror, at debitorerne på mange måder er beskyttet gennem de ågerparagraffer, der er i straffeloven, og jeg mener også derfor, at loven i øjeblikket virker mod sin hensigt.

Jeg kan også nævne, at ved forhandlingerne sidst, da loven blev vedtaget, var man klar over, at den omdannelse af loven, der